

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/ 0 1 6 3 6 - 0 / 2019
Erkezett:	2019 OKT 1 0.
mint első fokon eljáró bíróság útján	
Példány:	1
Kezelőiroda:	
Melléklet:	10 db

Nyíregyházi Törvényszék Nyíregyháza	
2019 SZEPT 1 6.	
Érkezett:	M.H. db
Az ügyirat száma:	3. B. 685 / 2017 / 24 / 9

Alkotmánybíróság részére
Nyíregyházi Törvényszék, mint első fokon eljáró bíróság útján

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED] szám alatti lakos az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Nyíregyházi Törvényszék 4.B.134/2011/69. sz. ítélete, a Nyíregyházi Törvényszék 3.B.685/2017/9. számú ítélete, a Debreceni Ítéltábla Bf. I.216/2018/4. számú ítélete, a Kúria Bfv.II.389/2019/6. számú végzése alaptörvényellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1.

Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

Előadom, hogy az ügyben a jogorvoslati lehetőségeimet már kimerítettem.

Nyilatkozom, hogy a Kúrián felülvizsgálati eljárás és perújítási eljárás folyamatban nincsen.

Előadom, hogy az ügyben személyes érintettségem fennáll, mivel az ügyben a terhelt voltam.

Nyilatkozom, hogy az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti 60 napos határidő megtartásra került, mivel a Kúria felülvizsgálati kérelmemet elutasító döntését 2019. július 17. napján vettem át meghatalmazott védőm útján, így a 60 napos határidő – tekintettel a határidő hétfévi lejáratára - 2019. szeptember 16. napján, hétfői napon jár le.

Adatkezelési nyilatkozat: nyilatkozom, hogy jelen alkotmányjogi panasz indítványommal összefüggésben nevem nyilvánosságra hozatalához nem járulok hozzá.

Előadom, hogy a vagyonelkobzás végrehajtásának felfüggesztését kérelmeztem a Kúriánál, azonban kérelmemnek nem adott helyt, mivel a támadott ítéleteket hatályában fenntartotta.

Az eljárás alapját jelentő hatósági és bírósági döntések ügyszámjai:

- Adó és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Igazgatósága 2633246675 számú határozata (2008. december 04.)
- Adó és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Központi Hivatal Hatósági Főosztálya 1559657365 számú határozata (2009. április 24.)
- Központi Nyomozó Főügyészség TÜK0015022/2008. számú vádirata (2011. február 08.) és módosított vádirata (2017. szeptember 26.)
- Nyíregyházi Törvényszék 4.B.134/2011/69. sz. ítélete (2012. december 03.)
- Debreceni Ítéltábla Bf.II.175/2013/17. számú végzése (2013. november 25.)
- Nyíregyházi Törvényszék 3.B.685/2017/9. számú ítélete (2017. december 13.)
- Debreceni Ítéltábla Bf. I.216/2018/4. számú ítélete (2018. június 18.)
- Kúria Bfv.II.389/2019/6. számú végzése (2019. június 19.)

Kérelmem alapjaként az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésben foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való jognak és a (2) bekezdésben foglalt ártatlanság vélelmének a sérelmére, továbbá az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésben foglalt tisztességes hatósági eljáráshoz való jognak sérelmére, illetve ezen anyagjogok jelen beadványomban részletesen megjelölt részjogosítványai sérelmére hivatkozom.

2.

Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés:

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”

Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (2) bekezdések:

(1) *„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.*

(2) *Senki nem tekinthető bűnösnek mindaddig, amíg büntetőjogi felelősségét a bíróság jogerős határozata nem állapította meg.”*

3.

A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése

1. Adó és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Igazgatósága 2633246675 számú határozata (2008. december 04.):
E határozat személyi jövedelemadó és egészségügyi hozzájárulás (Eho) adónemben 2002., 2003., 2004., és 2005. évekre mindösszesen 109.493.032.- Ft adóhiányt állapított meg, és kötelezett 54.746.516.- Ft adóbírság és 50.188.016.- Ft késedelmi pótlék, mindösszesen 214.424.564.- Ft megfizetésére.
2. Adó és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Központi Hivatal Hatósági Főosztálya 1559657365 számú határozata (2009. április 24.):
E határozat az első fokú határozatot megváltoztatta, a terhemre 2002. adóévre személyi jövedelemadó adónemben megállapított 23.168.238.- Ft és az Eho adónemben megállapított 6.350.639.- Ft adókülönbözlet - egyben adóhiány - összegét törölte, ezen túl 39.109.302.- Ft adóbírság és 33.565.310.- Ft késedelmi pótlék megfizetésére kötelezett.
3. Központi Nyomozó Főügyészség TÜK0015022/2008. számú vádirata (2011. február 08.) majd módosított vádirata (2017. szeptember 26.)
Az I. vádpont alapján vádolt I rendbeli, a Btk. 310. ának (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés szerint minősülő, az adóbevételt különösen nagy mértékben meghaladó mértékben csökkentő, -közvetett tettesként elkövetett adócsalás büntetével, a II. vádpont alapján I rendbeli a Btk. 310. §-ának (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés szerint minősülő, az adóbevételt különösen nagy mértékben meghaladó mértékben csökkentő adócsalás büntette és I rendbeli a Btk. 310. §-ának (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő az adóbevételt jelentős

mértékben csökkentő adócsalás büntette, és a III. vádpont alapján I rendbeli, a Btk. 276. §-ba ütköző és aszerint minősülő magánokirat hamisítás vétsége elkövetésével.

4. Nyíregyházi Törvényszék 4.B.134/2011/69. sz. ítélete (2012. december 03.):
A bíróság bűnösnek mondott ki 2 rendbeli adócsalás büntetében (Btk. 31. § (1) bekezdés és (4) bekezdés a) pont), adócsalás büntetében (Btk. 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés és magánokirat hamisítás vétségében is. (Btk. 276. § (1) bekezdés)
5. Debreceni Ítéltábla Bf.II.175/2013/17. számú végzése (2013. november 25.):
Hatályon kívül helyezte a Nyíregyházi Törvényszék ítéletét, és új eljárásra utasította súlyos eljárási hiba (nyilvánosság kizárása) okán.
6. Nyíregyházi Törvényszék 3.B.685/2017/9. számú ítélete (2017. december 13.):
A Nyíregyházi Törvényszék ezen ítéletében a Btk. 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés a) pontja szerinti adócsalás büntette és a 310. § (1) és (3) bekezdés a) pontja szerinti adócsalás büntette miatt emelt vád alól felmentett, illetve a velem szemben 2 rendbeli a Btk. 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés) szerinti adócsalás büntette miatt indult büntetőeljárást megszüntette, bűnösnek mondott ki a Btk. 276. §-a szerinti magánokirat hamisítás vétségében, ezért 300 napi tétel, 10.000.- Ft egy napi tétel összegű pénzbüntetésre ítelt, ezen túlmenően 39.838.257.- Ft összegre vagyonelkobzást rendelt el.
7. Debreceni Ítéltábla Bf. I.216/2018/4. számú ítélete (2018. június 18.)
A Nyíregyházi Törvényszék ítéletét megváltoztatta annyiban, hogy a pénzbüntetést megrovás intézkedésre enyhítette, egyebekben helyben hagyta az első fokú ítéletet.
8. Kúria Bfv.II.389/2019/6. számú végzése (2019. június 19.):
A Kúria a Nyíregyházi Törvényszék 3.B.685/2017/9. számú és a Debreceni Ítéltábla Bf.I.216/2018/4. számú ítéletét hatályában fenntartotta.

A NAV jogelődje, az Adó és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Igazgatósága a 234/29814 számú megbízólevél alapján nálam ellenőrzést végzett 2000-2005. adóévek vonatkozásában. Az ellenőrzés eredményeként a **2008. december 4.** napján kelt 2633246675 számú határozatával terhemre személyi jövedelemadó adónemben és százalékos egészségügyi hozzájárulás (Eho) adónemben 2002., 2003., 2004., 2005. adóévekre mindösszesen 109.493.0332.- Ft adóhiányt állapított meg, mely mellett kötelezett adóhiány és késedelmi pótlék, mindösszesen 214.424.564.- Ft megfizetésére. E határozatban jövedelmi-vagyoni helyzetünket feleségemmel közösen vizsgálta, és az adóhiány összegét is így állapította meg, legnagyobbbrészt az Adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Art.) 108. §-ának (1) bekezdése szerinti becsléssel. E jogszabályhely értelmében a becslés olyan bizonyítási módszer, amely a törvényeknek megfelelő, a valós adó, illetve költségvetési támogatás alapját **valószínűsíti**. A büntetőjog ezzel szemben **kétséget kizáró** bizonyítottságot kíván.

Ezen első fokú adóhatósági eljárásban a határozat meghozatalára 2008. december 4. napján került sor. 2008. december 5.-én még kiegészítő vizsgálat folyt, mivel eznappal kelt az adóhatóság határidő hosszabbításról értesítő határozata. Közben 2008. november 4.-ével (tehát még az első fokú határozat meghozatalát megelőzően, és a kiegészítő vizsgálat befejezését megelőzően) már nyomozás volt velem szemben elrendelve Tük.0015022/2008. ügyszám alatt.

A feljelentés megtételével nem várták meg az adóhatósági eljárás befejezését. Párhuzamosan volt folyamatban az adóellenőrzési (vagyonosodási vizsgálat) és nyomozati eljárás, még azt követően is, hogy fellebbezésem eredményeként az Adó és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Központi Hivatal Hatósági Osztálya, mint másodfokú adóhatóság a **2009. április 24-én** kelt 1559657365 számú határozatával az I. fokú határozatot megváltoztatta, és az adóhiány illetve egyéb fizetési kötelezettség

összegét jelentősen csökkentette, továbbá az I. fokú határozat indoklását is kijavította és megállapította, hogy az első fokú adóhatóság a magyar adójogi szabályozás által nem ismert családi adózás módszerével állapított meg adóhiányt, mely eljárása ellentétes a hatályos magyar adóeljárás szabályokkal. (Ennek következtében állapította meg adókötelezettségemet a [REDACTED] kötött kölcsönszerződés alapján, amikor is a kölcsönnyújtást nem találta igazoltnak, ezért azokat a bevételi forrásoldalon nem szerepeltette.)

A Fővárosi Bírósághoz 2009. szeptember 28-án érkezett keresetlevelem alapján a Fővárosi Bíróság a 16.K.33.936/2009/25. számú, **2012. június 5.** napján kelt ítéletében az adóhatóság határozatait hatályon kívül helyezte, és megállapította, hogy az adóhatóság velem szemben **„családi adózásnak megfelelő vizsgálatot végzett, melyet a magyar adójogi szabályozás nem ismer és nem tesz lehetővé...a férj feleség bevételeit és kiadásait összeszámolva közös vagyonomérleget vett fel... mely eljárása ellentétes a hatályos eljárásjogi szabályokkal.”** Megállapította továbbá, hogy az adóhatóság által felállított vagyonomérleg aggályos, és semmiképpen nem felel meg a világosság és átláthatóság követelményeinek.

Az adóhatóság adózási szakhatóság, így a fenti, törvény által nem ismert és nem engedélyezett számítási módokon és eljárásokon alapuló, jogszabálysértő eljárása a tisztességes hatósági eljárás alkotmányos követelményével szemben áll, aminek nem lett volna szabad megtörténnie, mivel adójogi szakhatóságként az irányadó **adójogi és számviteli jogszabályokat hivatalból ismernie kellett.**

Az adózási hatóság ezen eljárása sértette a tisztességes hatósági eljáráshoz való jogomat. Tekintettel arra is, hogy az első fokú adóhatósági határozatban foglaltak alapján nyomozás, majd büntető eljárás indult ellenem. Úgy, hogy közben nem volt adóhiányom, az adófolyószámlám nullás volt, az adóhatósági eljárást megelőzően és a Fővárosi Törvényszék ítéletét követően is.

Engem 2010. szeptember 15. napján már gyanúsítottként hallgattak ki.

A nyomozást a Fővárosi Törvényszék döntését követően sem szüntették meg, hanem ezen nyomozati eljárás eredményeként keletkezett – szintén Tük.0015022/2008. ügyszám alatt – a Központi Nyomozó Főügyészség **Vádirata, 2011. február 08.** napján, mely vádirat alapján a Nyíregyházi Törvényszék előtt folyt velem szemben büntető eljárás. A későbbi évek során derült ki számomra, hogy adóhiányom ekkor sem volt, mivel **a nyomozóhatóság az egész nyomozás alapját az adóhatósági határozatra helyezte, úgy számszakilag, mint a bizonyítékok vonatkozásában. Innentől kezdve nem volt a vádnak jogalapja.** Ez akkor derült ki, amikor a nyomozóhatóság által kirendelt könyvszakértő [REDACTED] a büntető eljárásban történt tanúkénti meghallgatásakor (2011.július 06.) elmondta, hogy **„Nekem az volt a feladatom, hogy a megadott összegek adó-, és járulékok vonzatát számoljam ki. A kirendelő végzésben én kész számokat kaptam... az adóalapot készen kaptam, ennek az adóvonzatát kellett megállapítanom. Úgy is kezdődik a mondatom, hogy „a nyomozás során megállapítást nyert” ... gyakorlatilag számítás volt a feladatom.”** Azaz csak matematikai műveleteket végzett, a nyomozóhatóság által megadott számadatokból (mely számadatok megegyeztek az adóhatóságnak a Fővárosi Törvényszék által hatályon kívül helyezett határozataiban foglalt számadatokkal) és nem tényleges szakértői véleményt készített. Tehát azt nem vizsgálta meg vele a nyomozóhatóság, hogy az adóhiány ténylegesen fennáll-e, azaz, hogy adóhatóság által megállapított alapja megfelel-e a büntetőjogban előírt „kétséget kizáró bizonyítottság” követelményének.

Az ugyanis csak a megismételt eljárásban kirendelt [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] akértőnő tanúvallomásából (2016. április 27.) állapítható meg, hogy adóelkerülésre megalapozottan, - tehát a büntető eljárás „kétséget kizáró bizonyíték” követelményének megfelelően - csak forráshiányból lehet következtetni, vagyis abból, amikor valaki több pénzt költ, mint amennyi ténylegesen rendelkezésére áll, úgy hogy meg kell vizsgálni a minden nap rendelkezésre álló elkölthető pénz mennyiségét, és azzal szembe kell állítani a minden nap ténylegesen elkötött pénz mennyiségét. És ha ezen vizsgálat eredményeképpen az jön ki, hogy vannak olyan napok, amikor több a költés mint a rendelkezésre álló pénzmennyiség volt, akkor az forráshiány, akkor lehet arra következtetni, hogy lehet eltitkolt

jövedelem, vagyis adócsalás történhetett, és akkor lett volna alap annak keresésére, hogy ez miből eredhet, akként, hogy a forráshiányos napok dátumai körüli gazdasági eseményeket megvizsgálják. És ha a forráshiányos napok azokra a napokra estek volna, ahol is a [REDACTED] l kapott kölcsönök vagy a [REDACTED] üzletrész átruházás történik, akkor lehetett volna a büntetőjog által megkívánt „kétséget kizáró” bizonyíték követelménynek megfelelően megállapítani, hogy ezen gazdasági események alkalmával történhetett adóelkerülés vagyis adócsalás, és a nyitóegyenleget nem nullával kezdeni (mivel egy adott év egy adózónál sem úgy indul, hogy az elmúlt évről sem megtakarítása, sem tartozása nincs. Én pedig csatoltam az adóeljárásban erre bizonyítékot, mely azonban nem jutott el a szakértőnőhöz.) Továbbá a nyomozati eljárásbanel kellett volna végezni a vizsgálatot mindkét esetre, azaz ha van kölcsön és ha nincs kölcsön, ugyanis a magánokirat hamisítás **célzatos bűncselekmény** és a célzat csak így lett volna kétséget kizáróan igazolható.

Ez kétségtelenül hatalmas munkateherrel járó eljárás lett volna, „*de nem lehetetlen*” ahogy a dr. [REDACTED] szakértőnő fogalmazott tanúmeghallgatásakor, aki ezen túl úgy nyilatkozott, hogy „*az adóhatóság tevékenységének minősítése nem szakkérdés, nem is szeretnék ebben véleményt nyilvánítani*”. Idő is állt volna rendelkezésre elegendő, mivel mind az adóhatósági, mind a nyomozati eljárás és a bírósági eljárás külön-külön is több éven át tartottak.

Ilyen vizsgálat azonban nem lett elvégezve mai napig sem, mely jelentős körülménynek az eljárt hatóságok, bíróságok nem tulajdonítottak jelentőséget az eljárás tartama alatt. Fentiekből az a következtetés vonható le egyértelműen, hogy **bűnösségem feltételezése már az eljárás elején adott volt** – főként hogy a Központi Nyomozó Főügyészség tette a feljelentést és nyomozott, ami adóügyekben közel sem mondható jellemzőnek.

Meglátásom szerint így jelen ügyben lényegében az történt, hogy az adóhatóság a határozataiban megjelölt néhány nagyobb összegű gazdasági eseményt, mint olyat, melyet – és az azokat tanúsító dokumentumokat – nem fogadja el hitelesnek, a gazdasági eseményt a valóságban is megtörténtnek. A nyomozóhatóság-vádhatóság és a bíróságok pedig rábízták magukat az adóhatóság szakértelmére, ezért folytatták tovább a nyomozást és a bírósági eljárást még azt követően is, hogy **a Fővárosi Törvényszék az adóhatósági határozatokat hatályon kívül helyezte**. Az adóhatóság és a nyomozóhatóság pedig rábízta magát a bíróság szakértelmére a bizonyítás vonatkozásában. Ezért is történt az, hogy az adóhatósági eljárás 2013-ban felfüggesztésre került a „*büntető bírósági eljárás jogerős befejezéséig*”.

Mindennek azért lett volna jelentősége, mert más a bizonyítási teher és a bizonyítékkal szemben megkívánt törvényi előírás az adóeljárásban és más a büntető eljárásban. Előbbi polgári (közigazgatási) ügy, utóbbi viszont büntető, ahol **a kétséget kizáró bizonyítottság követelménye** alapvető feltétel, mint **az Alaptörvényben előírt ártatlanság vélelméből, mint anyajogból levezethető alkotmányos garancia az állampolgár részére az egyensúly biztosítása érdekében az állam büntető hatalmával szemben**.

A hatályon kívül helyezett eljárásban eljárt bíróság nem tulajdonított annak jelentőséget, hogy nincs adóhiányom, így nincs az adócsalás bűncselekménynek jogalapja - melynek ítéletében hangot is adott „*nincs jelentősége annak, hogy a feljelentés megtételekor jogerősen el volt e bírálva az adóhiány, ma sincs*” (hatályon kívül helyezett első fokú ítélet 8. o. 2.bek).

A megismételt eljárásban többször is jelezte a védelem, hogy az adóhiánynak nincs meg a „kétséget kizáró bizonyíték” követelménynek megfelelő jogalapja. Ennek ellenére az eljárás minden szakaszban tovább folyt. A vád nem tett indítványt a kétséget kizáró bizonyítottságot eredményező bizonyíték beszerzésére, annak ellenére, hogy tanúmeghallgatásakor a [REDACTED] szakértő asszony vallomásából kitűnt, hogy „*Ez adó eljárásjog, ami nem szakértői kompetenciába tartozik egyébként a bíróság tudatában van, hogy különbség van a közigazgatási eljárásban történő bizonyítás és a büntető eljárásban történő bizonyítás között*” azonban „*a szakértőnek az a feladata hogy a rendelkezésre bocsátott iratok alapján szakkérdésre adjon választ*”.

Magyarul, ha a szakértő nem kétséget kizáró bizonyítéknak megfelelő bizonyító erejű számadatokat kap munkája alapjául, akkor az általa elvégzett számítás sem lesz az.

4.

A megsemmisíteni kért bírói döntések alaptörvény-ellenességének indokolása

Speciálisan a büntetőeljárás vonatkozásában az Alkotmánybíróság a gyakorlatát a 14/2004. (V. 7.) AB határozatban a következőképpen foglalta össze: „[a]z Alkotmány az anyagi igazság érvényre juttatásához szükséges – és az esetek többségében alkalmas – eljárásra ad jogot. A büntető igény érvényesítésének eljárási módjával, a büntetőeljárással szemben azonban alapvető követelményként jelentkezik az igazság megállapítása a bűncselekmény elkövetése, az elkövető személye és büntetethetősége tekintetében. Ez alapvető feltétele annak, hogy a büntetőjogi felelősség kérdésében igazságos bírósági döntés szülessen. [...] a tisztességes eljáráshoz való jog abszolút jog, amellyel szemben nem létezik mérlegethető más alapvető jog vagy alkotmányos cél, mert már maga is mérlegelés eredménye. A büntetőeljárás szempontjából ezek a tételek a büntető igazságszolgáltatás történeti rendszereinek felhalmozódott tapasztalatán alapulnak. Eszerint: az igazság feltárásának az a legmegfelelőbb módja, ha az ítékezésében független és pártatlan bíróság nyilvános tárgyaláson, a bizonyítás tekintetében egyenlő jogokkal résztvevő felek aktív közreműködésével lefolytatott eljárás eredményeként, közvetlen észlelése útján szerzett bizonyítékok szabad mérlegelésével állapítja meg a büntető felelősségre vonás eldöntéséhez szükséges tényeket.” (ABH 2004, 241, 266.)

„A tisztességes eljárás (fair trial) olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek a figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes” {6/1998. (III. 11.) AB határozat, ABH 1998, 91, 95.; 2/2017. (II. 10.) AB határozat, Indokolás [45]–[53].

Tekintettel arra, hogy a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog mellett – az adóhatósági és nyomozati eljárással összefüggésben – a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog [Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés] sérelmére is hivatkozom, utalni kívánok az alábbiakra:

A büntetőeljárás esetében a bírósági eljárást megelőzi a nyomozás, amely a büntetőeljárás önálló szakasza, azt pedig megelőzte az adóhatósági eljárás, mely a nyomozati és későbbi büntető eljárás alapjául szolgált közigazgatási eljárás. A Tisztelt Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint „a nyomozás a büntető igény bíróság előtti érvényesítésének előkészítő szakasza. Hatósági cselekvések sora”, amely „a bűncselekmény elkövetésének gyanújától a meghatározott személy pontosan körülírt, büntető törvénybe ütköző cselekménye miatt a – bírósági eljárás kezdeményezésére alkalmas – vád emeléséhez megkívánt bizonyosság felé halad” (209/B/2003. AB határozat, ABH 2008, 1926, 1940–1941.). „A célja tehát az, hogy felderítse a bűncselekményt, az elkövető személyét, és felkutassa a bizonyítási eszközöket. Ennek eredményeképpen lehet döntenie a vádemelésről vagy az eljárás megszüntetéséről.” (3046/2019.(III.14.) AB határozat Indoklás [41]

A nyomozóhatóság által igénybe vetett [redacted] kért az adóhiányt, annak létét vagy nem létét a valóságban nem vizsgálta, csak a nyomozóhatóság által megadott számadatokból végzett adószámítást a százalékszámítás matematikai módszerével. Ez csupán egy látszólagos, formális eleget tétel a nyomozóhatóság bizonyítási kötelezettségének, mely bizonyíték szerepe betöltésére így nem volt alkalmas, az adóhiány léte vagy nem léte nem nyert bizonyítást.

A [redacted] szakértőnk szakvéleményéből megállapítható, hogy kirendelésekor vele a kirendelő nyomozóhatóság (Központi Nyomozó Főigazgatóság) azt közölte, hogy „A nyomozás során megállapítást nyert, hogy az adóalany az APEH vagyonosodási vizsgálata során a bevallott jövedelmét jelentősen meghaladó kiadásainak fedezeteként megjelölt adóalapot nem képező kölcsönökről kiállított iratok valótlan adatokat tartalmaznak, tényleges jövedelem eltitkolás céljából

készültek. A szakértő feladata ezen összegek adóvonzatának megállapítása évenként és elkövetési módokként.”

A valóságban a nyomozás során nem nyert megállapítást, hiszen szabályos eljárás esetén éppen erre kellett volna a szakértőt kirendelni.

A megismételt bírósági eljárásban sem nyert bizonyítást. A megismételt eljárásban többször is jelezte a védelem, hogy az adóhiánynak nincs meg a jogalapja, sem az adóhatósági vizsgálatok, sem a nyomozati eljárás alapján, ennek ellenére azonban az tovább folyt. A vád nem tett indítványt a kétséget kizáró bizonyítottságot eredményező bizonyíték beszerzésére, annak ellenére, hogy tanúmeghallgatásakor a [REDACTED] szakértő asszony vallomásából is kitűnt, hogy „Ez adó eljárásjog, ami nem szakértői kompetenciába tartozik; egyébként a bíróság tudatában van, hogy különbség van a közigazgatási eljárásban történő bizonyítás és a büntető eljárásban történő bizonyítás között” azonban „ a szakértőnek az a feladata hogy a rendelkezésre bocsátott iratok alapján szakkérdésre adjon választ”.

Azaz, ha a szakértő nem kétséget kizáró bizonyítéknak megfelelő bizonyító erejű számadatokat kap munkája alapjául, akkor az általa elvégzett számítás eredménye sem lesz az.

Büntető eljárásban a bizonyítás a vád feladata, a bizonyítékok beszerzése a nyomozóhatóságé.

Fentiek szerint olyan sérelem ért, melyet a lefolytatott hatósági és bírósági eljárások során nem küszöböltek ki, és mely az eljárás érdemére kihatással volt, hiszen bűnösségem úgy került megállapításra, hogy a vádnak nem volt meg a kétséget kizáró bizonyíték követelményének megfelelő jogalapja.

„Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint az állami büntetőhatalom monopóliumból egyértelműen következik a büntető igény érvényesítésének, a bűnüldözés és a büntető igazságszolgáltatás alkotmányos feltételek szerinti működtetésének kötelezettsége” {3017/2016. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [31]}. A nyomozó hatóság tevékenysége tehát alkotmányossági kontroll alatt áll, az eljárás során a processzuális alapjogok tiszteletben tartása – a bírósági eljárásokhoz hasonlóan – alapvető követelmény. A büntetőeljárás egészét a tisztességes eljárás követelményrendszerét kielégítő módon szükséges jogszabályi szinten kialakítani és működtetni is, mivel „[a] jogállamiság, valamint az alkotmányos büntetőjog követelményei azt kívánják meg, hogy az állam a büntető hatalmát olyan szabályok szerint gyakorolja, amelyek egyensúlyt teremtenek egyrészt az egyéneket az állammal szemben védő garanciális rendelkezések, ezen belül elsősorban a büntetőeljárás alá vont személy alkotmányos jogainak védelme, másrészt a közösség biztonság iránti igénye, a büntető igazságszolgáltatás működésével kapcsolatos társadalmi elvárások, valamint a bűncselekmények következtében sérelmet szenvedett személyek jogainak és érdekeinek védelme között” (209/B/2003. AB határozat, ABH 2008, 1926, 1940.).

A Tisztelt Alkotmánybíróság eddigi gyakorlatában a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog érvényesülésének megítélését minden esetben tartalmi vizsgálatához kötötte: „*elemezte az alapjog állított sérelmére vezető jogszabályi környezetet és bírói döntést, a szabályozás célját és a konkrét ügy tényállását, majd pedig – mérlegelés eredményeként – mindezekből vont le következtetéseket az adott esetre nézve megállapítható alapjogsérelemre nézve*” (20/2017. (VII. 18.) AB határozat)

A 209/B/2003. AB határozat szerint a Tisztelt Alkotmánybíróság gyakorlata megegyezik az EJEB vonatkozó gyakorlatával, amikor hivatkozza annak megállapításait: „[A] Bíróság következetes álláspontja, hogy bár a 6. cikk a tisztességes eljárás követelményeit a vád bírósági elbírálása tekintetében fogalmazza meg, azoknak – mutatis mutandis – a tárgyalást megelőző eljárási szakaszokban is érvényesülniük kell. A 6. cikk követelményei, [...] a bűncselekménnyel gyanúsított személyt minimálisan megillető jogok fontosak a tárgyalást megelőző eljárásban is, ugyanis az ezzel kapcsolatos hatósági mulasztások helyre nem hozható sérelemre vezethetnek magának a

tárgyalásnak a tisztességessége tekintetében is (Imbrioscia kontra Sváje ügyben 1993. november 24-én kelt ítélet 36. §; John Murray kontra Egyesült Királyság ügyben 1996. január 26-án kelt ítélet 62. §)” (ABH 2008, 1926, 1935).

Én úgy gondolom, hogy mind az adóhatóság, mind a nyomozóhatóság eljárása nem volt a fair trial elvnek megfelelő. Az adóhatóságnak, mint adózási szakhatóságnak a feladatából eredően hivatalból ismernie kell az adózási és számviteli törvényeket, így tudniuk kellett, hogy a családi adózás Magyarországon nem ismert, és az ennek alapján készített pénzügyi mérleg törvénysértő, szintúgy azt is, hogy az adóhiány alapja a forráshiány, amit a fentebb már leírt forráshiány vizsgálattal lehet bizonyítani, az adócsalást pedig csupán ezt követően, a forráshiánnyal érintett időszakok vonatkozásban lehet jogosan feltételezni, és csupán ez adhatna alapot az adott időszak gazdasági eseményei valóság tartalmának megkérdőjelezésére.

Sérti a tisztességes eljárást, hogy egy le nem zárt adóhatósági eljárás, egy nem végleges adóhatósági határozat alapján ellenem olyan időpontban kerül feljelentés megtételre, és indul nyomozás, amikor a közigazgatási eljárásban a bizonyítás, a tényállás tisztázás még javában folyamatban van.

Sérti a tisztességes eljárást, hogy egyszerre van folyamatban az adóhatósági ellenőrzési és a nyomozati eljárás, mert így elkerülhetetlen az, hogy a nyomozati hatóság a bizonyíték beszerzés vagy bármely más közigazgatási aktus során a közigazgatási eljárásra hatással legyen, mely a terheltet illető büntetőjogi garanciák sérelmének lehetőségét veti fel. **Az adóeljáráshoz az adózó köteles a bizonyítékot szolgáltatni, a büntető eljárás alanya viszont nem köteles semmiféle bizonyíték szolgáltatására.**

Az adóhatósági és nyomozati eljárás egymás mellett párhuzamosan futó volta a büntető eljárásban a terheltet megillető, az ártatlanság vélelméből levezetett alkotmányos garanciák védelmét kizárta.

Álláspontom szerint **ez tisztességes és részrehajlás nélküli hatósági eljárásnak nem nevezhető**, így nem felel meg az Alaptörvényben megfogalmazott tisztességes és részrehajlás nélküli hatósági eljárás követelményeinek. Az ennek alapján elrendelt nyomozati eljárás, ahol nem gondoskodott arról a nyomozóhatóság, hogy a bűncselekmény jogalapját jelentő adóhiányt a büntetőjog „kétséget kizáró bizonyíték” követelményének megfelelően vizsgálta meg könyvszakértővel, szintén súlyosan sérti a tisztességes eljáráshoz fűződő jogomat.

Az ilyen eljárásban nem érvényesülnek az alkotmányos garanciák, az ilyen jogalkalmazást nem hatja át az Alaptörvényben fogalt, a nemzetközi egyezmények által is védett alapjogok lényege. A hatóságok ilyenfajta eljárása alkalmas azok jogszerűségébe vetett társadalmi bizalom megingatására is.

Ezek a hatósági mulasztások az egész eljárásra kihatással voltak, és számomra helyre nem hozható sérelemre vezettek, lévén, hogy ellenem **csak és kizárólag** az adóhatósági határozatokban szereplő megállapítások alapján, **csak és kizárólag** az adóhatóság által el nem fogadott gazdasági eseményekre hivatkozással, **csak és kizárólag** az adóhatóság által beszerzett bizonyítékokra alapozva került nyomozás elrendelésre, és vádemelésre, és a bírósági eljárás lefolytatására:

A nyomozóhatóság által igénybe vett és a hatályon kívül helyezett bírósági eljárásban kirendelt [REDACTED]. [REDACTED] akértő az adóhiányt a valóságban nem vizsgálta, csak a nyomozóhatóság által megadott számadatokból végzett adószámítást a százalékszámítás matematikai módszerével. A nyomozóhatóság így lényegében nem tett eleget a bűncselekmény felderítési kötelességének, és a bizonyíték beszerzési kötelességének sem.

A megismételt bírósági eljárásban [REDACTED] [REDACTED] akértő asszony szintén készen kapott – ám rendkívül hiányos – adatokból dolgozott, mely így szintén nem felel meg a kétséget kizáró bizonyíték követelményének. *„Könyvelő nem lett meghallgatva, a könyvelés nem lett a nyomozás során lefoglalva, könyvvizsgáló neve is szerepel benne, mert be volt jelentve a céginformációs szolgálatnál, de én nem találkoztam az ő meghallgatásával, sem nyomozati szakban, sem később. Innen tovább semmi információ nincs... és bármilyen megalapozott következtetés vonható e le. Ezért mondtam és a szakértői véleményben, hogy egzakt módon nem lehet meghatározni szakértőként...”*

A vádemelés olyan időpontban történt, amikor a Fővárosi Törvényszéken az eljárás még folyamatban volt. A Fővárosi Törvényszék ítélete után a vádnak nem volt jogalapja. **A vádirat ezen túl súlyosan kellékhányos volt**, mivel a Be. vádirat kelte időpontjában hatályos 217. § (1) bekezdés i) pontjában foglalt kötelező követelményeket a vádirat nem tartalmazta. E jogszabályhelyek szerint „*a vád tartalmazza ...i) a bizonyítási eszközök megjelölését, valamint azt, hogy mely tény bizonyítására szolgálnak*”

Ez azt jelentette, hogy a vádhatóság nem végezte el a bizonyíték értékelő tevékenységét, hanem teljes egészében rábízta magát a nyomozóhatóság megállapításaira, aki pedig szintén teljes mértékben rábízta magát az adóhatóság megállapításaira.. Ennek az lett a következménye, hogy mivel hiányzik a vádiratból az, hogy melyik bizonyíték mit bizonyít, nem lehetett megállapítani azt, hogy az ügyészség mi alapján jutott arra a következtetésre, hogy bűncselekmény történt, ami miatt neki vádat kell emelnie. A vád mögött pedig nem volt ott egy olyan irat, mely a jogalapját jelentette volna.

A vád bizonyítása a vádlót terheli (Be. 4. § (1) bek.), és **az eljárási feladatok megoszlásának elvéből is az következik, hogy a vád megalapozása a vádló és nem a bíróság feladata.**

A hatályon kívül helyezett bírósági eljárásban ezzel a hiányos vádirat benyújtással a vád feladatát átengedte a bíróság számára, aki azt - meglátásunk szerint – a jogszabályokkal ellentétesen elfogadta, és hivatalból pótolta a vád eme hiányosságát. Az adóhiány összezszerúsége úgy került megállapításra a nyomozóhatóság helyett, hogy a nyomozóhatóság által korábban igénybe vett [REDACTED] szakértőnek számítási alapul adta a bíróság a kölcsönszerződésben lévő számadatokat. Független szakértőt nem rendelt ki. Az adóhiány jogalapját nem bizonyította semmi, összezszerúségét sem, pedig 2012. június 25. után egyik sem volt, ennek ellenére a kellékhányos vádirat alapján a Nyíregyházi Törvényszék végül a 2012. december 03. napján kelt 4.B.134/2011/69. szám alatt meghozott ítéletével 1 év 6 hónap börtönbüntetésre és két év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítelt.

A „*jogállami büntetőeljárásnak korlátozhatatlan minősége az eljárás tisztességes volta*” (14/2004. (V. 7.) AB határozat, ABH 2004, 241, 255.; 209/B/2003. AB határozat, ABH 2008, 1926, 1938–1939.)]

A pártatlan bírósághoz való jog a tisztességes eljárás nevesített részjogosítványa az Alaptörvényben, amely esszenciális és egyben abszolút követelmény: szükségességi-arányossági tesztnek nem vethető alá, korlátozása nem igazolható. Korlátozása esetében a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét meg kell állapítani. (3046/2019. (III.14.) AB határozat)

„*Az EJEB-nek az objektív tesztel kapcsolatos gyakorlata szerint pl. az ún. funkcióhalmozódás – vagyis azon eset, amikor a bíró ítélezésen kívüli, a vizsgálattal vagy a váddal kapcsolatos feladatokat is ellát – jogos kételyeket ébreszthet a pártatlanságával kapcsolatban. A vád és az ítélezés feladatainak egy eljáráson belül azonos személy által történő ellátása tehát önmagában alkalmas a bíró pártatlanságának megkérdőjelezésére.*” (3046/2019. (III.14.) AB határozat). Az Alkotmánybíróság kimondta: „*[a] közvádlói és a bírói szerep összemossa, a bíróságnak a vád oldalán történő beavatkozása az eljárásba, a szabályozás lényegéből fakadóan alkalmas lehet arra, hogy kételyeket ébresszen a bíróság pártatlansága tekintetében*” [14/2002. (III. 20.) AB határozat, ABH 2002, 101, 109.].

Fellebbezésem eredményeképpen a Debreceni Ítéltábla a Bf.II.175/2013/17. számú, 2013. november 25. napján meghozott végzésével a Nyíregyházi Törvényszék fenti ítéletét hatályon kívül helyezte, a nyilvánosság követelményének megsértése miatt, ugyanis adótitok miatt az eljárás addig zárt tárgyalásokon zajlott. A megismételt eljárásban másik bíró (másik tanács) járt el.

A megismételt büntető eljárás során a bíróság független szakértőt rendelt ki, az Igazságügyi Szakértői és Kutató Intézetek Budapesti Műszaki Könyv-, és Adószakértői Intézetet, aki részéről [REDACTED]

██████████ szakértőnő járt el, és akinek szakvéleménye 2015. december 07. napján készült el, és mely szakvélemény szintén az adóhatóság által lefektetett alapokra (az adóhatóság által el nem fogadott gazdasági események vizsgálatára) készült el, úgyszintén a szakvélemény kiegészítés. Az a körülmény, hogy hogyan is kellett volna akár az adóhatóságnak, akár – amennyiben a nyomozóhatóság rendelt volna ki szakértőt – annak a szakértőnek az adóhiány létét vagy nem létét megvizsgálnia és bizonyítani csak a szakértőnő 2016. április 27. napján történt tanúvallomásából vonható le, mint azt fentebb ismertettem.

Az is kiderült a ██████████ ██████████ ██████████ ██████████ akértőnő tanúvallomásából, hogy forráshiányt úgy feltárni (időszaki egyenlegekkel), ahogyan az adóhatóság tette, teljesen ellentétes a hatályos számviteli és adó szabályokkal.

Ezen tanúvallomás alapján én arra következtetek, hogy több, mint 10 évig egy feltételezett adóhiányról folyt az adóeljárás, a nyomozás és a bírósági büntető eljárás, lényegében az adóhatóság által el nem fogadottnak minősített, ám e minőségükben tényszerűen alá nem támasztott gazdasági eseményekre.

A vádhatóság 2017. szeptember 26. napján módosította vádiratát, azonban ez is kellékhányos volt, mert szintén nem tartalmazta a Be. korábban általam már hivatkozott azon előírását, mely szerint meg kell jelölni benne, hogy az abban szereplő bizonyítékok mely tény bizonyítására szolgálnak. Annak ellenére, hogy a hatályon kívül helyezett eljárásban kelt ítélet elleni fellebbezésemben ezt nyomatékosan kifogásoltam, továbbá végig a megismételt eljárás során is. **A megismételt eljárásban is az volt tehát a helyzet, hogy a vád ezen feladatát átengedte a bíróság számára, aki hiánypótlást nem bocsátott ki, és lefolytatta az eljárást.**

A Tisztelt Alkotmánybíróság gyakorlata szerint: *„A tisztességes eljáráshoz való alapjog sérelmét eredményezheti ugyanis olyan eljárásjogi vagy anyagi jogi szabály megsértése, amely az eljárás valamelyik szereplője (jellemzően valamelyik fél) számára többletjogosultságot biztosít vagy őt éppen valamilyen fennálló jogától, vagy jogosultságától fosztja meg, olyan kérdések tekintetében, amelyek érdemben befolyásolják, elnehezítik vagy akár el is lehetetlenítik a bizonyítást, megváltoztatva ezzel az eljárás végkimenetelét.”* (3375/2018. (XII. 5.) AB határozat)

Az eljárt bíróságok azáltal, hogy elfogadták a hiányos vádiratot, lényegében mentesítették a vádhatóságot annak törvényben előírt bizonyíték értékelési kötelezettsége alól, így többletjogosultságot, előnyt biztosítva részére, hátrányba hozva a terheltet.

Amennyiben ugyanis a nyomozóhatóság-vádhatóság eleget tett volna bizonyíték értékelési tevékenységének, ki kellett volna, hogy derüljenek az általam itt leírt hiányosságok, és valószínűleg teljesen más lett volna az eljárás eredménye.

Illetve ezen esetben a hatályon kívül helyezett bírósági eljárás hatályon kívül helyezésére valószínűleg nem kellett volna, hogy sor kerüljön, és az eljárás ésszerű időn belül befejeződhetett volna, és valószínűleg a perköltség is kevesebb lett volna.

Így olyan helyzet állt elő, hogy egész eljárás alatt lényegében egy hatályon kívül helyezett adóhatósági határozat megállapításaival szemben kellett védekezzek, ráadásul olyan megállapításokkal, melyek pénzáramlás folyamatából kiragadva, tényleges forráshiányra tekintet nélkül minősítettek egyes gazdasági eseményeket valótlanak.

A 25/1991. (V. 18.) AB határozatra tekintettel *„a vád pontos ismerete a terhelt alapvető joga”*. Álláspontom szerint a vád ismerete nem értelmezhető úgy, hogy csak a Btk. vonatkozó paragrafusainak, a tényállásnak és a bizonyítékok felsorolására korlátozódik. Ki kell derülnie annak is (nyilván nem véletlen a kötelező jogszabályi előírás), hogy a vádhatóság melyik bizonyítékot értékelte úgy, hogy az bizonyítja a bűncselekmény elkövetését. **Ennek elmaradása esetén a terhelt hátrányba**

kerül, mivel nem tudja a védekezését a kardinális pontokra fókuszálni, így az szétforgácsolódik az adóhatsági megállapítások kusza rengetegében.

A megismételt eljárásban a bíróság ítéletet hozott, melyben 2002. évre megállapította bűnösségemet magánokirat hamisításban, 2002. évre elévült adócsalásban, mely miatt az eljárást megszüntette elrendelt több mint 39 millió Forint összegre vagyonek Kobzást az adóhatóság által annak idején kiválasztott egyik gazdasági esemény (1. tényállás) kapcsán.

A Debreceni Ítéltábla – érdemben - helyben hagyta a Nyíregyházi Törvényszék ítéletét, azzal, hogy a pénzbüntetést megrovás intézkedésre enyhítette. A **Debreceni Fellebbviteli Főügyészség** ezen másod fokú eljárásban 2018. április 04. napján kelt, és a másod fokú bíróságra 2018. április 06. napján érkezett átiratában **elismerte a törvényes vád hiányát** az 1.) tényállás kapcsán, és indítványozta a vagyonek Kobzást 31.245.692.- Ft összegre csökkentését. A Központi Nyomozó Főügyészség ugyanezen a napon az Ítéltáblára érkezett indítványában viszont hatályon kívül helyezést és új eljárásra utasítást indítványozott, arra hivatkozással, hogy nincs felderítve a tényállás. Ezt az Ítéltábla úgy értékelte, hogy a vád visszavonta a Debreceni Fellebbviteli Főügyészség által tett indítványát, mely a törvény szerint így újból már nem volt előterjeszhető.

A Debreceni Ítéltábla ezen ítéletével szemben a Kúriára felülvizsgálati kérelmet terjesztettem elő, aki azonban a Debreceni Ítéltábla és a Nyíregyházi Törvényszék ítéleteit hatályában fenntartotta.

Az adóhatósági eljárásban, nyomozati eljárásban és bírósági eljárásban bekövetkezett azon mulasztás, hogy az adóhatóság nem megfelelően végezte el a vizsgálatokat, így határozata sem összecszerűségében, sem jogalapjában nem volt megalapozott, és ezen hibás információkból a Központi Nyomozó Főügyészség vádirata lett, meghatározta az ügy további sorsát a következő büntető eljárási szakokban is.

Úgyszintén az a körülmény, hogy a nyomozati szakban nem került az adóhiány jogalapja a kétséget kizáró bizonyíték követelményének megfelelően megvizsgálásra, és bizonyításra, még azt követően sem, hogy a Fővárosi Törvényszék hatályon kívül helyezte a vádiratban bizonyítékként szereplő adóhatósági határozatokat.

Meglátásom szerint nem kis szerepe volt ezen mulasztásoknak abban, hogy a Központi Nyomozó Főügyészség tette a feljelentést, és szövegezte a vádiratot egy adóeljárásban (mely eljárás közel sem mondható tipikusnak). E szerv tekintélye és a hierarchiában elfoglalt súlya révén az eljárások során a döntő pontokban való beavatkozása talán magyarázhatja a mulasztásokat a tekintélytisztelet és ebből fakadó feltétlen engedelmesség révén, de indokolni nem indokolhatja, legalábbis a jogállamiság szemszögéből nézve. **Nyomatékos kétségeket ébreszt ugyanis a végrehajtó hatalom szabályos működése, továbbá a végrehajtó és a bírói hatalom Mentesquieu-i elválasztása követelménye, azaz az egész jogállamiság szempontjából.**

Alkalmas ugyanis arra, hogy a prejudikált bűnösség magvát ültesse az eljáró szakhatóságok és bíróságok tudatába, mely jelen esetben oda vezetett, hogy senkinek még csak eszébe sem jutott az, hogy kételkedjen, hanem feltétel nélkül elfogadták a Központi Nyomozó Főügyészség vádiratában foglaltakat, így azon garanciális szabályok, melyek az állampolgárt vannak védeni hivatva az egyensúly biztosítása érdekében az állam büntető hatalmával ellenben, nem érvényesülhettek, mert az ezen garanciális szabályok biztosítására jogszabályban előírt kötelezettségek nem kerültek betartásra.

A tekintély akkora nyomást gyakorolt, hogy senkiben fel nem merült az, hogy az adóhatóság által egy polgári (közigazgatási) szabályok alapján megállapított adóhiány nem biztos, hogy megfelel a büntetőjog adócsalás törvényi tényállása alapjául szolgáló adóhiány összeg követelményeinek. Utóbbinál ugyanis belép a büntetőjog által elvárt „**kétséget kizáró bizonyítottság**” követelménye, mely követelmény szoros összefüggésben áll abból levezetettsége révén az ártatlanság vélelmével, mely alkotmányos alapjog. Ennek biztosítására lenne hivatott a nyomozati eljárásban kötelezően elkészítendő

szakértői vélemény, mely jelen eljárásban - a megelőző hatósági eljárásokbeli mulasztások miatt – a formalitás szintjére korlátozódott mindkét büntető bírósági eljárás során.

Ennek viszont az a **következménye, hogy a pártatlanság követelménye súlyos sérelmet szenvedhet, mint az jelen eljárásban is történt.**

Álláspontom szerint evégből jelen ügyben megvan az EJEB által megkívánt objektív körülmény, mivel számos, a fentebb említett körülmény utal arra, hogy a megismételt eljárásban eljáró bíróság sem volt pártatlannak nevezhető.

Meglátásom helyességét támasztják alá az olyan körülmények is - a fentiekben már előadottakon túl-, hogy ítéletében a bíróság egyértelműen és kizárólag a vádlott bűnössége irányába mutató bizonyítékokat vette figyelembe, a javára szóló (többségükben hamisíthatatlan és ellenőrizhető bizonyítékokat: korabeli kiadási-bevételi pénztárbizonylatok, a kölcsön kamatainak fizetését igazoló banki átutalási bizonylatok, eredeti mérleg lapok a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] tanú vallomása) egyet sem veszi figyelembe és értékeli a mérlegelés során, az más kérdés. **Az már a mentő körülmények és bizonyítékok nyilvánvaló mellőzése, ami miatt is már nem értékelési, hanem pártatlansági kérdéssről van szó.**

Szintúgy ebbe az irányba mutat az is, hogy az ítélet elején felsorolásra került az, hogy milyen büntető eljárások vannak ellenem folyamatban. Ezekben egyikben sincs még jogerős ítélet, egyben nem jogerősen már felmentettek, és mely cselekmények egyikét sem követtem el, csakúgy, mint az adócsalást, ám hangulatkeltésre és az olvasó véleményformálására kétségkívül alkalmasak.

Hivatkozom ezen okból **az indokolt bírósági ítélethez való jog sérelmére is.** A Tisztelt Alkotmánybíróság az indokolt bírói döntéshez való jog tekintetében folytatott gyakorlatának fontosabb elveit, a 7/2013. (III. 1.) AB határozatban foglalta össze. Eszerint az indokolt bírói döntéshez fűződő jog az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljárás alkotmányos követelményrendszerén belül jelentkezik. Az alkotmányos előírás elsősorban az eljárási törvényekben foglaltak szerint kötelezheti a bíróságot a döntésének alapjául szolgáló indokok bemutatására. A Tisztelt Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, miszerint „a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie és nem minden egyes részletre” {legutóbb pl. 3159/2018.(V. 16.) AB határozat, Indokolás [31]}. A Tisztelt Alkotmánybíróság álláspontja szerint „nem érheti el a célját a bírósági határozat indokolása, ha az ügy szempontjából releváns kérdés tekintetében hiányos vagy fogycatékos” {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [31]}.

Kétségtelen, hogy az ügy szempontjából releváns kérdés volt a [REDACTED] [REDACTED] vel kötött kölcsönszerződések valóságága, mivel ezen alapult a velem szemben megállapított magánokirat hamisítás bűncselekménye. Általam becsatolásra kerültek a kölcsön kamatainak fizetését igazoló banki átutalási bizonylatok, mely bizonyítékokkal kapcsolatban a bíróság nem indokolta, hogy miért nem vette figyelembe döntése során.

Úgyszintén döntő jelentőségű volt [REDACTED] nű vallomása, aki ügyvéd-adószakértő-közgazdász, és közvetlenül tudott nyilatkozni a büntető eljárás alapját képező ügyletek vonatkozásában illetve a bíróság által a vádlott terhére figyelembe vett körülmények vádlott javára szóló valósága vonatkozásában, illetve a mérlegelési jogkörbe vont körülmények vonatkozásában, különös tekintettel a devizakorlátozások megszűnése és váltójogi körüli kérdésekkel kapcsolatban, mely kérdéseket az ítélet indoklása szerint a döntés meghozatala során a bíróság alapvető fontosságúnak tekintett.

Szintén döntő jelentőségűek voltak a [REDACTED] kából érkezett mérleg lapjai, melyekben nyilván van tartva a cég Rigában volt bankszámlája és annak egyenlege.

Szintén releváns kérdés volt – és ezáltal a pártatlanság vonatkozásában fennálló meglátásomat támasztja alá az is,- hogy a bűnösség kimondása körében olyan jogszabályi rendelkezésekkel való

ütközésre hivatkozik ítéletében, mely jogszabályi rendelkezésekkel csak az első kölcsönszerződés ütközik. (Ugyanis akkor még nem lépett hatályba a devizakorlátozásokat megszüntető törvény, ez az első kölcsönszerződés viszont nem képezte a vád tárgyát, a vád tárgyát képező kölcsönszerződések kelte időpontjára viszont már teljes egészében megszűntek a devizakorlátozások.)

Az pedig, hogy - a vád tárgyát egyébként nem képező - kölcsönszerződésben van jogszabályellenes rendelkezés, nem jelenti azt, hogy a kölcsönnyújtás maga nem történt volna meg. Ezt csak az bizonyította volna kétséget kizáróan, ha a forráshiány vizsgálatot az eljárás elején szabályosan elvégzik. Mivel ez nem történt meg, és **egy - a pénzáramlás folyamatából kiragadott - gazdasági eseményt vizsgáltak és tettek a vád tárgyává önállóan, illetve nyitó egyenleg nélkül végeztek forrásvizsgálatot, én kerültem abba a helyzetbe, hogy egy gazdasági esemény valóságtartalmát kell bizonygatnom, a helyett, hogy a nyomozóhatóság bizonyítaná kétséget kizáróan az adóhiány tényét. Ez alkotmányos alapjog sérelem, az ártatlanság vélelméé.**

A Büntető eljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 258. § (3) bekezdés d) pontja szerint az ítéletnek tartalmazna kell „a bizonyítékok számba vételét és értékelését”. A fenti bizonyítékokat az ítélet említés szinten sem tartalmazza, értékelésükre sem terjed ki, mely szintén a pártatlanság megkérdőjelezésére alkalmas. Ezek figyelmen kívül hagyását a hatályon kívül helyezett eljárásban, fellebbezésemben és a megismételt eljárásban is észrevételeztem és kifogásoltam – eredménytelenül.

Az Alkotmánybíróság a 20/2017. (VII. 18.) AB határozatában összefoglalóan kimondta, hogy „[a]z Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes bírósági eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes bírósági eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon {lásd 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}” (Indokolás [26]).

Az adóhatóság vizsgálatát 2019. évben zárta le velem szemben. Adóhiányt nem állapított meg.

A számomra az Alaptörvényben biztosított jogaim sérelme orvoslása a megismételt büntető eljárásban sem következett be, és az másképpen már nem is orvosolható, mint jelen alkotmányjogi panasszal.

Fentiekre tekintettel tisztelettel kérem, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság a jelen alkotmányjogi panaszommal támadott bírósági határozatokat **megsemmisíteni** szíveskedjen.

Tisztelettel kérem továbbá, hogy az Abtv. 53. § (4) bekezdés alapján a Tisztelt Alkotmánybíróság a döntése meghozataláig **a vagyonek Kobzás végrehajtását felfüggeszteni** szíveskedjen.

Csatolom ügyvédi meghatalmazásomat.

„Az eljárás minőségének legmegbízhatóbb indikátora a processzuális igazságosság, az a mód, ahogyan az igazságszolgáltatás a végterméket előállítja” (Trechsel: Why must? id: Bárd Károly in: Igazság, igazságosság, és tisztességes eljárás Fundamenta 2004./1 szám 48. oldal)

Tisztelettel:

